

A historia do condutor
que quería ser Deus

Esta é unha historia sobre un condutor que nunca lle abría a porta do autobús á xente que chegaba tarde. Non lle abría a porta a ninguén. Nin aos tímidos escolares que corrían ao seu carón e o observaban con miradas tristes, nin aínda menos ás alporizadas persoas vestidas con visóns que petaban con forza na porta coma se chegasen a tempo e fose el o que andase mal, nin sequera ás velliñas cargadas con bolsas de papel marrón cheas de víveres que lle acenaban coa man tremente. E non era por malicia polo que non abría a porta, xa que non había unha pinga de maldade nel; facíao por cuestións ideolóxicas. A ideoloxía do condutor dicía que se, poñamos por caso, a demora ocasionada por agardar a un pasaxeiro atrasado era de medio minuto escaso, e a persoa que quedaba en terra perdía por culpa diso un cuarto de hora da súa vida, seguía sendo máis xusto, para a sociedade, non abri-lle a porta, xa que o medio minuto ese perdíanlo todos e cada un dos pasaxeiros do autobús; e se, poñamos por caso, no autobús había sesenta persoas que non lle fixeran mal a ninguén e que chegaran á parada a tempo, todos eles, en conxunto, perdían media hora, que é o dobre dun cuarto

de hora. Esta era a única causa pola que nunca abría a porta. Sabía que os pasaxeiros non tiñan nin idea do seu razoamento, nin tan sequera aqueles que corrían tras del facéndolle acenos para que abrise. Tamén sabía que moitos deles pensaban simplemente que era un cabrón, e que persoalmente lle resultaría moitísimo máis doado deixalos subir e recibir agradecementos e sorrisos a cambio. Só que se tiña que elixir entre os agradecementos e os sorrisos, ou o ben da sociedade, o condutor non tiña dúbida ningunha: el prefería o mellor para a sociedade.

A persoa que máis sufría a ideoloxía do condutor era Edi, mais el, ao contrario dos outros personaxes do conto, nin sequera tentaba correr tras do autobús, basicamente porque era un lacazán. Edi era axudante de cociña no bar restaurante Boca Dillo, chamado así porque ese fora o xogo de palabras máis enxeñoso que dera inventado o pai-lán do dono. A comida non era gran cousa, pero Edi era unha persoa encantadora, tanto que ás veces, cando había algún prato que non lle saíra alá moi ben, servíao el mesmo na mesa escusándose. Grazas a unha desas desculpas atopou a felicidade ou, polo menos, a posibilidade de acceder á felicidade, na persoa dunha rapaza tan amable que tentou rematar o rosbif que lle cociñaran para que el non se sentise mal. A rapaza non quixo dicirlle como se chamaba nin darlle o teléfono, pero foi tan simpática que aceptou quedar con el dous días máis tarde, ás cinco, no primeiro lugar que lles veu á cabeza, o Delfinario, para sermos máis exactos.

Edi padecía unha enfermidade, por culpa da cal xa perdera moitas oportunidades na vida. Non era da clase de enfermidades nas que aparecen pólipos nin nada polo estilo, pero aínda así xa lle causara moito mal. A súa enfermidade facíao durmir sempre dez minutos máis da

conta, e non había espertador que o erguese da cama. Por iso chegaba tarde ao traballo no Boca Dillo, por iso e polo noso condutor, ese que sempre poñía o ben da sociedade por riba de calquera actitude a favor do individuo. Só que esta vez, como se trataba da felicidade, Edi decidiu vencer a enfermidade e en vez de durmir a sesta quedou esperto vendo a televisión. Para maior seguridade chegou a poñer non un, senón tres espertadores, ademais de solicitar o servizo de espertador telefónico. Pero a enfermidade era difícil de derrotar, e Edi adormeceu coma un neno fronte ao canal infantil. Espertárono, todo suado e con moito máis de dez minutos de atraso, os berros enxordecedores de varios millóns de espertadores. Edi saíu á rúa coa mesma roupa coa que durmira e púxose a correr cara á parada de autobús. Xa non se lembraba de como se corría, e as pernas confundíanselle un pouco cada vez que se cruzaban. A última vez na súa vida que botara unha carreira fora antes de descubrir que podía latar a clase de ximnasia, máis ou menos en sexto curso. Só que esta vez, ao contrario que na clase de ximnasia, corría a toda velocidade porque tiña algo que perder, e toda a dor do peito e o funguido por tantos cigarrillos baratos como fumara non se ían interpoñer na súa carreira cara á felicidade. En realidade, nada tiña a menor importancia; nada menos o noso condutor, que pechara a porta e comezaba a afastarse rapidamente. O condutor viu a Edi polo espello retrovisor pero, como xa dixemos, tiña unha ideoloxía, unha ideoloxía lóxica que, por riba de todo, se fundaba na procura da xustiza e no simple cálculo. Pero a Edi ese cálculo traíao sen coidado. Era a primeira vez na súa vida que corría para chegar a tempo, e por iso continuou correndo tras do autobús, malia saber que non tiña ningunha posibilidade de alcanzalo.

Mais de súpeto a sorte decidiu axudar a Edi, aínda que só un pouco, porque cen metros despois da parada había un semáforo, e o semáforo, un segundo antes de que chegase o autobús, púxose en vermello. Edi conseguiu alcanzar o autobús e arrastrarse ata a porta do condutor. Exhausto e coa respiración entrecortada, nin sequera petou no cristal. Limitouse a mirar ao condutor cos ollos húmidos e caeu de xeonllos. Isto lembroulle algo ao condutor, algo do pasado, de antes de facerse condutor de autobús, de cando aínda quería ser Deus. Este recordo causoulle certa tristeza, xa que non chegara a converterse en Deus, pero tamén certa felicidade, pois chegara a ser condutor de autobús, que era a segunda cousa que máis desexaba. E de súpeto lembrou que nunha ocasión se prometera a si mesmo que se chegaba a ser Deus había ser misericordioso e compasivo, e escoitaría a todas as súas criaturas. E cando viu a Edi dende as alturas do seu asento de condutor, axeonllado no asfalto, non puido máis, a pesar de todas as ideoloxías e do simple cálculo, e abriulle a porta. E Edi subiu e nin sequera lle deu as grazas, pois estaba sen folgos.

O mellor sería que morrese aquí o conto, porque malia chegar Edi a tempo ao Delfinario, ao final a felicidade non deu chegado, xa que tiña mozo. Pero como era tan amable non fora capaz de dicirllo a Edi, e preferiu deixalo colgado. Edi esperou por ela case dúas horas no banco acordado. Mentres estaba alí sentado pensou cousas deprimentes sobre a vida, e logo tamén contemplou o solpor, que foi ben bonito, e acordouse das maniotas que ía ter pouco despois. De volta, desexando xa chegar á casa, viu dende lonxe o seu autobús detido na parada, mentres se apeaban os viaxeiros, e decatouse de que aínda que tivese forzas e enerxía para correr non o collería

na vida. Daquela continuou camiñando paseniño, sentindo un millón de músculos cansos a cada paso, e cando por fin chegou á parada viu que o autobús aínda estaba alí, agardando por el. E o condutor, a pesar de todos os murmurios de anoxo e os berros apremantes dos viaxeiros, esperou a que Edi subise e non pisou o gas ata que atopou un lugar para sentar. E así que se puxeron en marcha chiscoulle un ollo polo espello, o cal fixo que todo este asunto lle resultase case soportable.